

РЕШЕНИЕ

№ 1443

гр. София, 10.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 10.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **11184** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156, ал.1 вр. чл. 128 – чл.129 от Данъчно-процесуалния кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] срещу решение № А-415 от 02.07.2013 г. на началника на Митница В., потвърдено с решение №506 от 02.10.2013 г. на директора на Агенция „Митници“.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение на началника на Митница В., с което е отказано възстановяване или прихващане на лихви в размер на 14 903,93 лева върху сумата от 68 325,60 лева – възстановен акциз, за периода от 01.04.2010 г. до 10.05.2012 г. Жалбоподателят и процесуалният му представител адв. Н. изразяват становище, че от страна на митническия орган се дължат лихви върху вече възстановения акциз за посочения период, като необосновано се приема в обжалвания административен акт, че правото на възстановяване на лихви върху главницата възниква от датата на подаване на искането, а не по-ранен момент. Иска се отмяната на оспореното решение и връщане на преписката на митническия орган за произнасяне по искането на дружеството за възстановяване на посочените лихви. Претендират се направените по делото разноски. Ответната страна – директорът на Агенция „Митници“, представлявана от юрк. Е. изразява становище за неоснователност на жалбата. Прави възражение за прихващане със сумата в размер на 1330,53 лева, заплатена от митническата администрация в полза на [фирма] на 08.01.2013 г. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, установи следната фактическа обстановка:

[фирма] подава искане за възстановяване на акциз с вх. № К-47-90 от 17.02.2010 г. в Митница В., с което иска платеният от него акциз в размер на 68 325,60 лева за гориво /газѳол/, употребено за зареждане на плавателни съдове/ кораби/, да бъде възстановен с оглед разпоредбата на чл. 26, ал. 2 от Закона за акцизите и данъчните складове/ЗАДС/.

След извършена проверка началникът на Митница В. с Решение № А – 633 от 30.03.2010 г. е отказал възстановяване на акциз в размер на 68 325,60 лева.

С Решение № 383 от 11.05.2010 г. на директора на Агенция „Митници“ посоченото решение на началника на Митница В. е потвърдено.

С Решение № 3121 от 23.06.2011 г. по адм. дело № 4209/2010 г. по описа на Административен съд София град, 12 състав е отменено Решение № 383 от 11.05.2010 г. на директора на Агенция „Митници“, с което е потвърдено Решение № А 1633 от 30.03.2010 г. на началника на Митница В. и е върната преписката на митническият орган за ново разглеждане и издаване на ново решение за възстановяване на акциза в 14-дневен срок от получаване на препис от съдебния акт.

Цитираното решение на АССГ е оставено в сила с Решение № 4671 от 30.03.2012 г. по адм. дело № 10571/2011 г. на Върховен административен съд, VIII отделение.

По повод постановеното АССГ решение началникът на Митница В. е издал решение № А 295 от 03.05.2012 г., с което постановява да се възстановяване акциз в размер на 68325,60 лева.

Не е спорно между страните, че акцизът за сумата от 68 325,60 лева е възстановен на дружеството на 10.05.2012 г.

От страна на [фирма] е подадено искане вх. № К 47-363 от 12.10.2012 г. по описа на ТМУ В. за възстановяване на сумата в размер на 14 903,39 лева, представляваща законна лихва върху възстановен акциз в размер на 68 325,60 лева, за периода от 01.04.2010 г. до 10.05.2012 г.

С Решение № А 709 от 20.12.2013 г. на началника на Митница В. е постановено да се изплатят на дружеството лихви върху сумата за акциз в размер на 1330,53 лева, върху възстановената сума за акциз в размер на 68325,60 лева, изчислени от 12.10.2012 г. до датата на произнасяне от митническият орган, като за разликата до претендирания размер на 14903,93 лева искането е отхвърлено като неоснователно.

С платежно нареждане от 08.01.2013 г. Митница В. е възстановила на [фирма] сумата в размер на 1330,53 лева.

С Решение № 90 от 27.02.2013 г. на директора на Агенция „Митници“ е отменено Решение № А 709 от 20.12.2013 г. на началника на Митница В., като преписката е върната за ново разглеждане с указания за определяне на началния период, от който се дължи законната лихва върху главницата и съобразяване с нормата на чл. 129, ал. 5 от ДОПК.

С обжалваното в настоящото производство Решение № А 415 от 02.07.2013 г. на началника на Митница В. е оставено без уважение искане с вх. № К 47-363 от 12.10.2012 г. на [фирма] за заплащане на лихви в размер на 14 903,93 лева върху

сума за акциз, за периода от 01.04.2010 г. до 10.05.2012 г.

Решението е връчено на дружеството чрез пълномощник на 04.07.2013 г., като същото е оспорено пред директора на Агенция „Митници“ с жалба вх. № К 47-270 от 17.07.2013 г. по описа на ТМУ В., рег. № 4424/370 от 24.07.2013 г. по описа на ЦМУ – Агенция „Митници“.

Издадено е решение № 506 от 02.10.2013 г. на директора на Агенция „Митници“, с което е потвърдено решение № А – 415 от 02.07.2013 г. на началника на Митница В..

Въз основа на така установената фактическа обстановка Административен съд София град, I отделение, IV състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 506 от 02.10.2013 г. на директора на Агенция „Митници“ е връчено на [фирма] на 24.10.2013 г., а жалбата, адресирана до съда е с вх. № 4424/370 от 21.10.2013 г. по поиса на ЦМУ – Агенция „Митници“.

Следователно, жалбата се явява процесуално допустима, като подадена в срока по чл.156, ал. 1 от ДОПК, от надлежна страна. Разгледана по същество се явява и ОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на съдебен контрол е Решение № А – 415 от 02.07.2013 г. на началника на Митница В., потвърдено с Решение № 506 от 02.10.2013 г. на директора на Агенция „Митници“.

Оспореното решение е издадено в производство по реда на чл.128 –чл.130 от ДОПК, от компетентен орган – началника на съответното митническо учреждение, до който е подадено искането от [фирма] за възстановяване на законната лихва за забава в размер на 14 903,93 лева върху възстановен акциз, за периода от 01.04.2010 г. до 10.05.2012 г. Посоченото решение е потвърдено с решение на директора на Агенция „Митници“ в рамките на задължителния административен контрол по чл.155, ал.1 от ДОПК, като решението на решаващия орган е постановено в рамките на 60-дневния срок по чл.155, ал. 1 от ДОПК и същото е породило правни последици.

Съдът намира, че отказът на митническия орган за възстановяване/прихващане на сумата в размер на 14 903,93 лева върху възстановен акциз за 68 325,60 лева, за периода от 01.04.2010 г. до 10.05.2012 г., се явява издаден в нарушение на материалния закон.

По делото не е спорно обстоятелството, че дружеството е подало искане за възстановяване на акциз пред началника на Митница В. с вх. № К 47 -90 от 17.02.2010 г. за сумата в размер на 68 325,60 лева. Съответно дължимата сума е възстановена на дружеството ефективно на 10.05.2012 г. въз основа на влязлото в сила решение по адм. дело № 4209/2010 г. по описа на Административен съд София град, 12 състав.

Действително законната лихва върху така възстановената сума е поискана от дружеството с искане вх. № К 47-363 от 12.10.2012 г. до началника на Митница В..

Митническият орган е приел, че в подаденото до него искане вх. № К 47 -90 от 17.02.2010 г. за възстановяване на акциз дружеството не е поискало възстановяване на лихви върху сумата на акциза, а това е направено едва на 12.10.2012 г., към която дата поисканата сума за акциза е вече възстановена /10.05.2012 г./. Съобразно тези факти е направен изводът, че на 12.10.2012 г. възниква за [фирма] правото на възстановяване на законната лихва, но след като към тази дата акцизът вече е бил възстановен, то искането за възстановяване на сумата от 14 903,93 лева за периода 01.04.2010 г. до 10.05.2012 г. се явява неоснователно.

Така формираният извод е неправилен.

Съгласно чл. 129, ал. 6 от ДОПК недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на органа по приходите. В останалите случаи се връщат от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал. 1 – 4 от същата разпоредба.

Необосновано митническият орган счита, че законната лихва върху възстановения акциз би била дължима, считано от датата на искането за нейното възстановяване /12.10.2012 г./, а не и в по-ранен момент. Цитираната норма на чл.129, ал. 6 от ДОПК урежда началният момент, от който следва да бъдат възстановени данъци и други публични вземания /с изключение на задължителни осигурителни вноски/ при две хипотези: първата – когато се касае за недължимо внесени или събрани суми въз основа на акт на орган по приходите; втората – всички останали случаи. В първия случай недължимо събраната или внесена сума се дължи от датата на внасянето ѝ, а във втория случай – считано от деня, в който сумите следва да бъдат възстановени по реда на ал. 1 – 4 от ДОПК.

Процесният случай попада във втората група хипотези, тъй като не се касае за недължимо събрана или внесена сума въз основа на акт на орган по приходите, респ. на митнически орган. Неправилно обаче административният орган е развил съображения, че претенцията за законна лихва е необходимо да бъде заявена от правоимащото лице, за да се произнесе по така направеното искане. Анализът на нормата на чл.129, ал.6 от ДОПК и процедурата по възстановяване или прихващане изисква подаване на искане за възстановяване/прихващане от съответния субект на съответната сума / данъци, митни сборове/, като задължението на компетентния административен орган да възстанови/прихване сумата е обвързано със задължението да я възстанови със съответната лихва за забава. Това означава, че независимо, че искането от [фирма] за възстановяване на законна лихва за забава е направено на 12.10.2012 г., то митническият орган е бил длъжен да разгледа искането и да възстанови сумата в претендирания размер за посочения период – 01.04.2010 г. – 10.05.2012 г. Съдът намира, че началната дата – 01.04.2010 г. съответства на нормата на чл.129, ал. 6, изр. 2 от ДОПК, тъй като искането за възстановяване на главницата е подадено на 17.02.2010 г. Съгласно действащата към 17.02.2010 г. разпоредба на чл.27, ал 3, изр. 2 от ЗАДС срокът за произнасяне на митническият орган по искането за възстановяване на акциз, в случаите на внасяне на акцизни стоки, е 14-дневен. Самият срок за възстановяване на акциза е 14 дни от влизане в сила на акта за възстановяване. От друга страна, в чл.27, ал. 4 от ЗАДС е предвидена възможност за обжалване на решението на митническият орган пред директора на Агенция „Митници“. Основателно е твърдението на жалбоподателя, че крайният срок за възстановяване на платения акциз е изтекъл на 31.03.2010 г., ако първоначалното решение на началника на Митница В. е било положително и би останало необжалвано. Едновременно с това правилно е определен и крайният срок за възстановяване на законната лихва за забава – 10.05.2012 г., на която дата е възстановен платения акциз за сумата от 68 325,60 лева.

Следователно, искането за възстановяване на законната лихва върху вече възстановения акциз за посочения период 01.04.2010 г. – 10.05.2012 г. е основателно. Във връзка с направеното в рамките на съдебното производство възражение за прихващане относно сумата в размер на 1330,53 лева съдът не може да извършва

прихващане, тъй като той не разполага с правомощието да реши спора по същество, а въпросът налага връщане на преписката на митническия орган за произнасяне по искането с изричен акт и обсъждане на така направеното възражение за прихващане.

По тези съображения жалбата се явява основателна и решение № А-415 от 02.07.2013 г. на началника на Митница В., потвърдено с решение №506 от 02.10.2013 г. на директора на Агенция „Митници“, следва да се отмени като незаконосъобразно и преписката бъде върната на началника на Митница В. за произнасяне с изричен акт по искането за възстановяване/прихващане на законната лихва в размер на 14903,93 лева върху възстановен акциз в размер на 68325, 60 лева, за периода от 01.04.2010 г. – 10.05.2012 г.

С оглед изхода на спора и на основание чл.161, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски. Ответната страна е направила възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което е своевременно и основателно поради липсата на фактическа и правна сложност на делото. Съдът намира, че ответникът следва да бъде задължен да заплати на [фирма] сумата в размер на 50 лева, представляваща внесена държавна такса и сума в размер на 450 лева за заплатено адвокатско възнаграждение съобразно § 2 от ДР и във връзка с чл.7, ал. 1 ,т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

С оглед на горното и на основание чл. 160, ал. 3 и чл.161, ал. 1 от ДОПК ,
Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], [населено място] решение № А-415 от 02.07.2013 г. на началника на Митница В., потвърдено с решение № 506 от 02.10.2013 г. на директора на Агенция „Митници“.

ВРЪЩА преписката на началника на Митница В. за произнасяне с изричен акт по искането на [фирма] с вх. № К – 47 -363 от 12.10.2012 г. за възстановяване/прихващане на законната лихва в размер на 14 903,93 лева върху възстановен акциз в размер на 68 325,60 лева, за периода от 01.04.2010 г. до 10.05.2012 г. при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с мотивите на настоящото решение, като ЗАДЪЛЖАВА органа да издаде административен акт в 14-дневен срок от получаване на преписката след влизане в сила на съдебния акт.

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] направените по делото разноски в размер на 500 /петстотин/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: